

Imigrace jako zbraň proti západní kultuře

Luboš Zálom

Od doby krátkého rozkvětu západní kultury během kapitalismu 19. století, jenž znamenal jakési vyvrcholení vlivu humanistického sekularismu, se odpůrci svobody, poté co zkonsolidovali svoje síly, pokoušeli postupně získávat své ztracené pozice a nahlodávat vše, z čeho úspěch Západu vyrostl. Protože hodnoty jako svoboda, trh a kapitalismus nikdy neměly konzistentní morální obhajobu, byla to právě morálka, kterou odpůrci svobody použili jako zbraň. Všeobecně se sice uznává, že hodnoty, na nichž západní civilizace stojí, přinášejí blahobyť, technologický rozkvět a pokrok, ale je to vše vůbec morální? Nestali jsme se příliš sebestřednými? Nedosahujeme úspěchů na úkor někoho druhého? A má kultura, jež sobecky lpí na svém úspěchu, vůbec právo na existenci?

Neoddiskutovatelné materiální úspěchy západní kultury používají intelektuálně obratní odpůrci svobody jako jakýsi automatický dědičný hřích, jako něco, co již nejde vrátit zpět, ale měli bychom se za to stydět. Všechno, co Západ vybudoval, říkají, získal na úkor přírody nebo na úkor chudých a zaostalejších kultur třetího světa. Nejsou vlastně kultury, které se chovají vůči svému okolí šetrněji, nevyužívají přírodního bohatství a stojí na jiných hodnotách, než je prosperita a výkon, z určitého pohledu lepší a morálnější, než my, pro které je alfou a omegou šťastného života nové auto v garáži a pěkný dům? Vždyť, koneckonců, jaký pohled je tím skutečně správným. Nebuďme zahledění do sebe a pokládejme každou kulturu v podstatě za hodnotnou!

Jste-li nepřitelem svobody, jen velice těžko se můžete postavit před lidi a do očí jim povědět, že byste je rádi připravili o jejich pohodlí a blahobyť. Něco takového zafunguje jen v těch skutečně nejprimitivnějších kulturách - proto vlastně komunismus uspěl nikoliv v bohatých, průmyslových zemích, jak o tom snili jeho teoretici, ale naopak v těch chudých a zaostalých. Chcete-li skutečně zničit svobodu, musíte zaútočit na morálku: vzbudte v lidech pochybnost a pocit viny za to, co je nevyhnutelným produktem svobody. Donuťte je stydět se za všechny vymoženosti, které dnes pokládáme za samozřejmost a nedokázali bychom si bez nich představit život. A jakmile pocit viny skutečně přijmou, nabídněte jim odpustky.

Těžkým kalibrem v ruce odpůrců svobody se stala ideologie multikulturalismu, podle níž naše západní kultura není tou nejvyspělejší, nadřazenou všem ostatním,

objektivně nejhodnotnější a zatím jedinou skutečně funkční. Multikulturalisté tvrdí, že kritéria, kterými kvalitu kultury hodnotíme, jsou možná dobrá pro nás, ale nemusejí vyhovovat každé kultuře. Můžeme si vybrat jakákoliv kritéria, všechny mají stejnou váhu, a pokud si snad my, do sebe zahledění a nenasytní obyvatelé bohatého Západu, vybereme jako určující kritérium technologický pokrok, nemá to o nic větší platnost, než kritérium indiána z jihoamerického pralesa, pro něhož má největší hodnotu panenská příroda, stovky let neměnné tradice nebo primitivní náboženství. Pokud jsou stejně platná jakákoliv kritéria, potom jsou stejně platná i hodnocení. Východiskem multikulturalismu tedy je, že všechny kultury jsou stejně hodnotné, resp. že neexistuje žádné objektivní měřítko, jak je hodnotit, a musíme tedy na ně nahlížet stejně. A jednotlivé kultury tedy lze bez obtíží libovolně mísit. A dokonce je to žádoucí, protože nabubřelá představa těch, kteří snad ještě pošetile lpí na hodnotách západní civilizace, které, jak tvrdí její odpůrci, beztak způsobuje jen vykořisťování chudých a drancování přírody, bude alespoň trochu narušena jinými hodnotami, a rozdíly mezi kulturami budou setřeny.

Jenomže kultury ve skutečnosti nejsou stejně hodnotné. Hodnoty jsou [objektivní](#), a stejně jako lze cokoliv v realitě objektivně hodnotit, tedy zaujmout k tomu nějaký vztah na základě poznání kontextu reality a přijatého vlastního hodnotového žebříčku, lze stejně dobře hodnotit i kultury. Jsme schopni dojít k platnému a pravdivému poznání, že západní kultura je nekonečně hodnotnější, než kultura divošských kanibalů z afrického pralesa. Člověk je však obdařen svobodnou vůlí a může si tedy zvolit nezahrnout do svého poznávacího procesu to, co se mu v daný okamžik nehodí a nelíbí, nebo dokonce nehodnotit vůbec, jinak řečeno, rezignovat na svou schopnost poznávat realitu kolem sebe. Což je přesně to, co po nás chtějí multikulturalisté.

Jak vlastně definovat hodnotu kultury či civilizace? Podle [objektivistické filozofie](#) je hodnota vztahem hodnotícího subjektu k hodnocenému objektu, na základě rozumového vyvození, posouzení celého kontextu reality, včetně vlastního, již přijatého hodnotového žebříčku. Hodnota není obsažena přímo ve věci ([intrinsicismus](#)), ani nezávisí na okamžitém rozmaru, přání nebo pocitu ([subjektivismus](#)). Pokud nám naše hodnoty mají sloužit k tomu, abychom mohli žít a úspěšně svůj život rozvíjet, musejí být racionálně definovány. Je-li člověk racionální (a touží-li tedy úspěšně rozvíjet svůj život - což by měla být jedna z prvních voleb racionální lidské bytosti), bude pozitivněji hodnotit to, co jeho životu prospívá v

dlouhodobém měřítku a co má skutečně dalece kladný dopad na jeho život. A jen máloco má tak výrazný vliv na život člověka, jako kultura, v níž žije a jíž je vystaven.

Kulturu bychom tedy měli hodnotit podle toho, jak odpovídá přirozenosti lidské bytosti, a umožňuje jí žít a prospívat. Chce-li člověk hodnotit realitu kolem sebe racionálně a má-li racionální hodnotový žebříček, měl by na základě stejně racionálních kritérií hodnotit i kulturu: tedy, jak bylo výše uvedeno, podle toho, jak odpovídá přirozenosti člověka; jak mu umožňuje žít životem volní a racionální bytosti. Kladněji bude hodnotit kulturu, která ve významné míře akcentuje svobodu, rozum, individualismus, právo člověka na hledání vlastní cesty ke štěstí - této charakteristice, i přes dlouhodobé a uvědomělé snahy altruistů, mystiků a kolektivistů, stále ještě vyhovuje západní kultura. Negativně by měl ohodnotit kulturu, která implikuje totalitářství, tmářský mysticismus, extrémní kolektivismus, slepé podřízení autoritě - a na naší planetě není názornější příklad takové kultury, která by byla naprosto v rozporu s přirozeností lidské bytosti, než jakou představuje kultura islámu.

A nakonec i ten, kdo se nezamýšlí nad vysoce abstraktními pojmy, nemůže nevidět praktické projevy jednotlivých kultur. Západ (a v první řadě Amerika, kterou lze právem považovat za jakési vyvrcholení západní kultury) díky své kultuře, stále ještě dostatečně silné, dlouhodobě prospívá. Cizí kultury, které její civilizační vzorce přijaly, jak je vidět zčásti v Číně, ale zejména v Japonsku nebo Jižní Koreji, se za několik desetiletí pozvedly na úroveň dříve pro ně nepředstavitelnou. Naopak islámská kultura, zvláště tam, kde je uplatňována skutečně principiálně, se zatvzelo izolací a nepřátelstvím vůči všemu západnímu, uboze zaostává. Jenomže multikulturalisté nás nabádají: "obětujte své smysly, obětujte svůj racionální úsudek, rezignujte na nutnost hodnotit realitu kolem sebe a uznejte konečně, že naše kultura není o nic lepší, než kultury ostatní."

Občas se můžeme setkat se snahou přisoudit jiným kulturám určité pozitivní charakteristiky a postavit na nich určitou představu o jejich životaschopnosti nebo alespoň částečné morální nadřazenosti. Slýcháme, především od latentních nebo explicitních mystiků, z nichž mnozí se řadí do proudu konzervativní pravice, že islámská kultura zastává hodnoty jako jsou rodinná soudržnost, ctnost, a povědomí o něčem, co sahá dál za přizemní materiální požitky, zatímco naše, západní kultura se stala slepě hédonistickou, zahleděnou do sebe, nihilistickou, cynickou a ztratila tedy svůj civilizační *raison d'être*. Islám je sebevědomý, jeho nositelé jsou za svou pravdu ochotni nasazovat životy, a jejich kultura je tedy tou, která má potenciál dále se

rozvíjet a přetrvat - narozdíl od naší, která prý jakékoliv ideály, za něž bychom byli ochotni nasazovat své životy, již dávno ztratila. Chceme-li se tedy zachránit, měli bychom se vrátit k osvědčeným hodnotám křesťanské civilizace.

Tento postoj však není o nic méně zhoubný, než cesta, jakou se nám snaží vnutit multikulturalisté. Člověk má svobodnou vůli, a může si tedy zvolit jakákoliv hodnotová kritéria - třeba i naprosto mylná. Jestliže konzervativní mystikové volají po návratu k duchovním hodnotám křesťanství a snaží se v nich spatřovat jakýsi základ západní civilizace, zakládají svá stanoviska na neobjektivním úsudku. Ve skutečnosti je Západ tím, čím je proto, že včas odvrhl principy křesťanství a vykázal jej na periferii kulturního prostředí. Od renesance udává západní vědu, hospodářství a politiku nikoliv ponížené vzhlížení k nadpřirozeným, smysly ani rozumem neuchopitelným jevům, jejichž původ je mimo naši realitu, někde v dokonalém, [platónském světě forem](#), ale naopak pevné přimknutí k racionalitě.

Je sice pravdou, že islámská kultura byla po jistou dobu otevřenější a progresivnější, než evropské křesťanství. Přijala totiž mnohé z učení antických filozofů, zejména Aristotela, a islámští učenci tyto zdroje skutečně pečlivě studovali. Záhy si však uvědomili problém: neslučitelnost rozumu a náboženské víry. Tento problém nakonec vyřešil islámský filozof [Al-Ghazálí](#): podstatu pravdy nepoznáváme rozumem, ale osvícením od boha, dosáhnutím mystické kontempace a odvržením našich smyslů a racionálního uvažování. Tím si nad sebou islám podepsal rozsudek smrti. Z kultury, která snad, jestliže by místo mystiky zvolila rozum, měla šanci dospět k podobné éře renesance, jaké se později dočkal křesťanský svět, když stejnou dichotomii mezi vírou a rozumem vyřešil správně, zůstalo jen to, čeho jsme svědky dnes: středověké primitivní barbarství.

Jenomže Západ dnes stojí na stejné křižovatce. Pod vlivem našich intelektuálních autorit pomalu opouštíme rozum a uchylujeme se k cynické představě o neexistenci objektivní pravdy a nemožnosti jejího poznání, nebo k nejrůznějším formám mysticismu - nejenom ke křesťanství, ale třeba i k novopohanským kultům, environmentalistickým náboženstvím, buddhismu - a ti nejhorší si nakonec mnohdy zvolí i islám.

Ti, kteří si přejí, aby se Západ vrátil ke křesťanským hodnotám, volí pouze jinou cestu do pekel - narozdíl od multikulturních a egalitářských nihilistů sice uznávají hierarchii hodnot, ale za jejich zdroj pokládají nikoliv racionální úsudek založený na automaticky platných datech získaných smyslovým vnímáním, ale nadpřirozená

vnuknutí a slepé následování tradic. Konzervativní mystikové nás společně s multikulturalisty a egalitáři nabádají, abychom odvrhli svůj rozum.

Člověk si však nemůže dovolit rezignovat na svou schopnost poznávat realitu kolem sebe a na tomto poznání potom stavět své hodnotové soudy. Pokud by se takto člověk choval v každodenním životě, nebude schopný udržet se naživu - ani biologicky, ani ve smyslu toho, jak má vypadat život lidské bytosti. Jestliže je objektivně hodnotnější to, co v dlouhodobém měřítku prospívá lidskému životu, zatímco nulovou hodnotu představuje to, co lidský život ničí, potom rozhodneme-li se nehledat objektivně správný hodnotový a etický systém, kterým bychom řídili náš život, vystavujeme v každém okamžiku nesmírnému nebezpečí.

Motorem multikulturalismu je [altruistická etika](#), morálka sebeobětování, která jako nejvyšší dobro vyzdvihuje soustavné obětování vyšších hodnot za hodnoty nižší nebo nulové. Altruismus pracuje nejen na úrovni materiálních hodnot, ale samozřejmě nejprve na úrovni myšlení. Domníváte se snad, že je naše, západní kultura hodnotnější, než kultura Křováků? Obětujte svůj úsudek, říkají multikulturalisté ve shodě s altruistickou etikou. Přijměte tezi, že hodnoty nelze rozpoznávat a vzájemně porovnávat! Obětujte nejen své vlastní hodnoty, ale i to, co je vůbec předpokladem pro to, abychom nějakých hodnot mohli dosahovat: vlastní nezávislý rozum.

Rozhodneme-li se nehodnotit charakteristiky jednotlivých kultur a jejich vzájemnou kompatibilitu, a připustíme bezmyšlenkovitě jejich vzájemné mísení, potom to v konečném důsledku nemůže znamenat nic jiného, než že všechny objektivně dobré charakteristiky hodnotnější a vyspělejší kultury budou soustavně narušovány a ničeny anti-hodnotami jiných kultur. Už tím, že jsme připustili, že takové mísení může přinést nějaká pozitiva (pro koho vlastně?), automaticky tím negujeme vše dobré, co obsahuje kultura, jež se má ve jménu multikulturalismu otevřít přijetí cizích, třeba i naprosto protichůdných civilizačních aspektů.

Protože primitivnější kultury jsou v podstatě neschopné se nad svou zaostalostí povznést (byly-li by toho schopné, byl by u nich patrný nějaký civilizační posun k lepšímu), bude se nejspíše hodnotnější kultura přibližovat té méně hodnotné, než aby tomu bylo naopak. Hodnoty Západu tak budou postupně nahlodávány a rozrušovány, až do okamžiku, v němž se Západ ocitne na úrovni primitivního barbarismu. To je konečným, vrcholným cílem nepřátel západní civilizace. A

současná invaze imigrantů, vesměs vyznávající kulturní rámce neslučitelné s naší západní kulturou, jim přichází velice vhod.

Proč se vlastně téma imigrace omezilo pouze na odpor vůči islámu, když ve skutečnosti proudí do Evropy imigranti ze všech možných koutů světa, různého vyznání i kultury? Jestliže se lidé obávají masové imigrace, automaticky vyjadřují obavu z islámu, zatímco imigranti z Ukrajiny, křesťanští uprchlíci před tyraníí Islámského státu, nebo třeba sekulárně orientovaní Arabové stojí jaksí mimo debatu. Důvodem je, že imigrace je v tuto chvíli téma postavené výlučně na morálce [altruismu](#). Jestliže by náš stát fungoval na racionálně morální bázi, tedy nikoliv na morálce sebeobětování, téma imigrace by se omezilo jen na jediný problém: chcete zde žít, pracovat, vychovávat své děti a přijmout kulturu, od níž čekáte radikální zlepšení svého života? Přicházíte do Evropy, abyste mohli žít jako racionální, nezávislí a svobodní lidé? Budte vítáni. Šlo by vyjádření oboustranné prospěšnosti, nikdo by nebyl obětován, nikdo by nebyl nucen nést cizí životní náklady. S morálkou altruismu je však oboustranný prospěch neslučitelný.

Jestliže by stát prováděl přísnou selekci imigrantů na základě jakýchkoliv pozitivních kritérií (kulturní kompatibilita, vzdělání, apod.), znamenalo by to vybrat si, volit podle nějakého racionálního úsudku a preferencí a zahrnout do rozhodovacího procesu alespoň špetku [egoismu](#). Přijmout však kohokoliv, zavrhnout vlastní úsudek, poslechnout rozkaz nadnárodních politických institucí nebo renomovaných intelektuálních autorit, a přehlédnout jaké to bude znamenat náklady, i kdyby mělo jít o naprosté sebezničení - to je čistý altruismus.

Proto ve chvíli, kdy se mluví o imigrantech, máme automaticky na mysli muslimy: protože jejich kultura je ta nejméně kompatibilní s naší, a pokojné soužití není dlouhodobě možné. Altruisté však budou spokojeni - naše kultura bude obětována ve prospěch barbarství. Po desetiletí prosazovali nekonečnou řadu regulací ekonomiky, zákazy, státní zásahy, vysoké zdanění práce i spotřeby, omezování produkce - to vše s cílem zasadit západní kultuře co nejcitelnější rány. Jejich cílem je destrukce Západu, nikoliv nastolení nějaké multikulturní harmonie. Ta mezi západní společností a islámem nemůže nikdy nastat a oni to velice dobře vědí.

Zdá se však, že ve světle toho, jak viditelné je barbarství islámu, znamená již příliš velkou intelektuální námahu rozhodnout se nebrat zřetel na to, co nám říkají naše smysly a rozum. Výrazná část lidí islám na základě svého poznání odsuzuje a odmítá, a pouze hrstka hlasitých, humanitně vzdělaných jedinců dokáže stále ještě

vytrvale hájit multikulturalismus. Humanitní obory jsou totiž v současné době tím hlavním nástrojem, který lidi zbavuje schopnosti spoléhat se na své smysly a úsudek. Pouze člověk soustavně indoktrinován dnešními fakultami filozofie nebo sociologie dokáže tak přesvědčivě podvádět sám sebe, aby mohl být natolik principiálním altruistou, že sice nepůjde okamžitě spáchat sebevraždu (což je jediný akt skutečně stoprocentně konzistentní s morálkou altruismu), ale bude se snažit vždy a za všech okolností prosazovat zničení světa, v němž žije.

Zbytek veřejnosti sice může být přesvědčen, že altruistická etika je v zásadě správná, ale jejich ochota takovou etiku sledovat má své meze. Chovají se do určité míry sobecky, protože jinak by vůbec nemohli přežít a fungovat v realitě. Protože sobectví je však všeobecně pokládáno za zlo, zároveň mlčky přijímají rozšířenou tezi, že vlastně každý člověk je od přírody zlý a zkažený.

Pro multikulturalisty je takovéto implicitní přijetí automatické zkaženosti a nemorálnosti lidské podstaty další municí: podle nich způsobilo chudobu třetího světa západní nenasytné sobectví; a nyní tvrdí, že stejná naše sobeckost a neochota se obětovat brání ubohým lidem z třetího světa se z této chudoby vymanit.

Pocit viny, jenž v sobě velmi mnoho lidí chová, je neoddiskutovatelný. Od dětství je nám vštěpováno, že sobectví je špatné. A protože se sobecky chovat musíme, abychom mohli přežít, nezbyvá nám, než se za toto přirozené jednání alespoň v hloubi duše stydět. Celý koncept altruistické etiky tak z lidí činí ponížené, shrbené loutky ochotné kupovat si za své sobectví odpustky od jakékoliv autority, která se altruistickou morálkou zaštití. Nyní nám tyto autority nabízejí vykoupit přirozené a nutné lidské sobectví velice drahou cenou: zničením západní civilizace prostřednictvím invaze islámského barbarismu.

Jedinou smysluplnou obranou je zvolit diametrálně odlišný, racionální koncept morálky. Uznat, že na [rozumu postavené sobectví](#), právě proto, že umožňuje lidem žít a prospívat, je dobrem. A na základě toho pak odmítnout jakoukoliv odpovědnost za bídu jiných zemí.

Altruisté se v nás soustavně pokoušejí vyvolávat pocit viny za to, že naše kultura je úspěšná, bohatá a rozvíjející se. Tvrdí, že právě bohatství západní civilizace je důvodem, proč je třetí svět chudý. Naše bohatství se prý zakládá na koloniálních výbojích evropských imperiálních mocností, které z Afriky, Asie nebo Střední a Jižní Ameriky odčerpaly veškeré tamní bohatství a odsoudily tak tamní obyvatele navždy k

bídě. Bez bohatství ukradeného v koloniích by Západ nikdy nedosáhl takové úrovně, jaké se těšíme dnes a je tedy spravedlivé dnes za zločiny našich předků platit. Třeba tím, že se vzdáme našeho pohodlí, které se stejně zakládá na bezskrupulózní krádeži, otevřeme třetímu světu své hranice a podělíme se s ním o všechno, čeho jsme dosáhli. Nikdo z našich českých intelektuálních autorit tento postoj nevyjádřil pregnantněji než obskurní filozof, umělec a vysokoškolský učitel [Milan Kohout](#), podle něhož by každá česká domácnost měla přijmout jednu imigrantskou rodinu. V kontextu celé ideologie multikulturalismu se zdá, že nešlo pouze o nadsázku.

Přijmout muslimské imigranty, žít je zde, pracovat na ně, vědět, že oni sami se naší kultuře nikdy nepřizpůsobí, a k tomu všemu se ještě neustále strachovat, zda náš způsob života neuráží jejich středověké náboženství, je totiž maximální oběť. Existuje však ještě jedna hypotetická možnost: zcela vylidnit Evropu i Ameriku a ponechat vše, co jsme zde za stovky let vybudovali, příslušníkům podřadnějších kultur napospas. Sami se můžeme přesunout do severní Afriky a na Střední východ a začít nový život tam. Jenomže ve skutečnosti by takové řešení altruistický ideál nesplňovalo, protože nechat se postupně strávit invazí nekompatibilní, barbarské kultury je skutečně tou nejvyšší, soustavnou, zoufalou a každodenní obětí, z níž není cesta ven. Jestliže bychom přenechali muslimským imigrantům celý západní svět, a sami se přesunuli do jejich domoviny, výsledek je nabíledni: za nějakých padesát let nebude mít muslimská Evropa a Amerika co jíst, zatímco bývalé muslimské státy budou oplývat hojností. Protože naše kultura hodnoty nekrade ani nečeká, až spadnou shůry, ale vytváří je.

Zatímco zaostalé kultury Afriky nebo Blízkého východu žily po staletí ve stagnaci, bez jakékoliv vůle pozvednout se někam výš, západní kultura se, jakmile se díky renesanci vymanila z okovů křesťanského tmářství, postavila svou budoucnost na racionalitě a vědomí o oprávněnosti individuální cesty ke štěstí. Bez ohledu na to, že se setkání západní kultury s divošskými kmeny neslo ve jménu krvavých válek a kolonie byly udržované za pomoci neustálé vojenské přítomnosti, nelze svalovat na imperiální výboje námořních mocností víc viny, než jaká jim skutečně náleží. Divošské kmeny, nomádské kmenové svazy nebo indiánské říše ve skutečnosti nebyly bohaté. Po staletí nebyly schopné na území, které jim náleželo, vytvářet nic, co by jen zavdalo důvodu si domýšlet, že by snad byly někdy schopné dosáhnout stejného technologického pokroku a materiálního bohatství, jakého dosáhla západní kultura.

A pokud by snad někomu nestačilo poukazování na evropské koloniální panství, mají altruisté v záloze připravenou jinou tezi: bohatý Západ využívá naprosto většinu světového surovinového bohatství, kumuluje všechen kapitál nutný k rozvoji blahobytu, zatímco třetímu světu nezbyvá než živořit. Je to vlastně stejná argumentace, pouze přenáší přímou vinu z minulosti do současnosti a z našich předků na nás, čímž má vyšší potenciál ke vzbuzování pocitu viny. Sedíte si právě teď ve svém pohodlném bytě a čtete si noviny na svém novém tabletu? Styďte se, protože v Africe právě ve stejnou chvíli hladoví tisíce lidí, jež lze, za cenu, za kterou byl váš tablet vyroben, nasytit. Odčítejte tedy svou vinu. Příspěvek nadaci Člověk v tísni už dávno nestačí. Musíte souhlasit s invazí imigrantů.

Samozřejmě neexistuje nic jako předem daný, světový koláč blahobytu, z něhož se musejí všechny země nakrmit, a z něhož si Západ naprosto nespravedlivě ukousává mnohem větší díl, než jaký mu náleží. Blahobyt se musí vytvářet. A je to západní kultura, která má potenciál vytvářet blahobyt v množství nesrovnatelném se všemi ostatními kulturami. I kdybychom se pokusili zdanit veškeré bohatství Západu a "spravedlivě" jej rozdělit do celého světa, nestane se nic převratného. Afrika, setrvávající na své kultuře, zůstane nadále hladovějící.

Je to pouze příklad západní kultury, co může chudým a zaostalým zemím opravdu pomoci, mají-li se pozvednout nad svou současnou bídu. Příklad zemí jako je Jižní Korea, do konce 2. světové války chudé, takřka na úrovni feudalismu, s mizivým průmyslem, ale lpící na své vlastní kultuře, je dostatečně hmatatelný. Kultury, z nichž se nyní rekrutuje nejvíce imigrantů, však západní kulturu odmítají a nenávidí ji. Nepřicházejí do Evropy proto, aby přijali naši kulturu, ale aby Evropě vnutili svou. A pokud nám na naší kultuře a na našem způsobu života záleží, nezbyvá nám, než se bránit.

Snaha bránit své hodnoty je vysoce sobeckým aktem. Altruistická etika nám naopak nakazuje se svých hodnot vzdávat. Jsme přece lidé! Musíme si pomáhat! Morálním principem altruismu však není pouze jednorázová pomoc někomu, kdo se v daný okamžik ocitl v nouzi a podle našeho uvážení naši pomoc potřebuje a zaslouží si ji, ale soustavné rozdávat všeho, co je pro vás důležité. Každý, kdo přijme altruismus jako svůj princip a chce pomoci něj morálně obhájit přijetí všech imigrantů, kteří požádají o vstup na území našeho státu, se tak ocitá v pasti, z níž není úniku. Souhlasí-li, že sám přijme pod svou střechu dva uprchlíky, altruistická etika říká, že je to málo - měl by přijmout minimálně čtyři. Zastydí se a přijme tedy čtyři - jenomže to je stále málo, měl by jich přijmout alespoň osm. A dokáže-li přijmout osm uprchlíků,

měl by se pokusit přijmout jich alespoň šestnáct. A tak dále, až úplnému sebezničení. Kdykoliv by řekl "dost" a další pomoc odmítl, jedná v tu chvíli (konečně) sobecky - a sobectví je přece zlem.

Mnozí altruisté však takto skutečně uvažují. Volají po přijetí maximálního množství imigrantů z muslimských zemí, požadují, aby vláda připravila politiku pro jejich zabezpečení, a nazývají xenofoby a rasisty všechny ty, kteří varují, že kultura těchto imigrantů je naprosto neslučitelná se západní. Setkají-li se s hmatatelnými fakty o městech západní Evropy, kde již přistěhovalci muslimského vyznání dávno přestali být zvládnutelným problémem, uznají sice určitou míru nebezpečí, kterou by muslimská imigrace přinesla naší zemi i jim samotným, ale jsou ochotni takové nebezpečí podstoupit. Bude-li přijetí několika tisíc muslimů znamenat zvýšení pravděpodobnosti znásilnění, oloupení, či zavraždění, altruistická etika, která je samotné, jejich život a jejich majetek staví až do druhotné role za údajné nároky a potřeby imigrantů, jim velí podřídit se. Jsou dokonce občas ochotni uznat nepřehlédnutelný fakt naprosté kulturní nekompatibility Západu s islámem - a zároveň přiznávají, že jim jde o jediné: poškodit západní kulturu, kterou nenávidí tak hluboce, že jsou pro její zničení ochotni riskovat i zničení sebe sama. A nejen zničení sama sebe, ale zničení všech lidí okolo sebe. Pokud by sami osobně přijali odpovědnost za život muslimských uprchlíků, bylo by to samo o sobě tragické, ale jen vůči jim samotným - jenomže oni chtějí tuto odpovědnost vnutit všem ostatním.

Všichni ti povýšeně se tvářící, blazeovaní mladí lidé, kteří na sociálních sítích vystavují své fotografie s cedulí nesoucí nápis, že oni rozhodně patří mezi ty, kteří přijímají solidaritu s uprchlíky, s výrazem morální nadřazenosti v očích, pohrdající všemi a vším, co představuje západní kulturu, jsou ve skutečnosti první tragické oběti multikulturalismu - a k této své roli byli soustavně vychováváni.

V hloubi duše jim však musí být jasné, že měla-li by se západní kultura pokorně a poníženež sklonit před kulturou islámu, přijdou nejen o svou fair trade kávu ve své oblíbené bio kavárně, ale o vše, v čem dosud spokojeně žili a co si zvykli pokládat za samozřejmé: o právo nesouhlasit, o právo žít si svůj vlastní život. Uvědomují si, že západ bude muslimy systematicky ničen. Přes to všechno přijímají toto riziko s pokorou ovcí jdoucích na porážku. Jestliže se slečna, ve věku kolem dvaceti let, očividně studentka nějakého humanitního oboru, vyjádří, že je výměnou za pomoc muslimským imigrantům ochotna podstoupit zvýšené riziko oloupení, znásilnění nebo zavraždění, je to ve světle principů altruistické etiky velice upřímné stanovisko - o to víc hrozivé. Samozřejmě, i ona, bude-li přepadena muslimskými přistěhovalci, se

bude vši silou bránit, stejně jako by se bránil každý normální člověk. Svým stanoviskem však vyjadřuje morální ideál: sebeobětování, altruismus. A co horšího, vnucuje tento ideál všem kolem sebe.

Ačkoliv tito lidé mohou svými projevy a zejména svým na odiv vystavovaným vědomím mravní nadřazenosti vzbuzovat odpor, ve skutečnosti jsou to politováním hodné oběti. Těmi skutečnými zloduchy jsou ti, kteří je systematicky na jejich roli připravovali. Jsou to ubohé produkty svých intelektuálních autorit.

Autorit, jakou je třeba Tomáš Halík, podle něhož je přijímání imigrantů naší morální povinností.

Autorit, jakou je například filozof Martin Škabraha, podle něhož je právo šarfa v určitém rozsahu akceptovatelné i pro západní společnost.

Autorit, jakou je kupříkladu socioložka Jiřina Šiklová, která se nás snaží uklidnit, že islám se od křesťanství příliš neliší, a neměli bychom se jej tedy obávat.

Nebo obskurních figurek, ale přesto pro své posluchače autorit, jakou je třeba performanční umělec Milan Kohout, který západní kulturu obviňuje z genocidy národů Afriky a přeje si, aby každá česká domácnost musela přijmout alespoň jednoho uprchlíka.

Toto jsou skutečné nestvůry, horší a nebezpečnější než divocí muslimové pořádající nájezdy na kamiony v Calais nebo se zuřivou nenávistí ničící italská přímořská městečka. A jsou i horší a nebezpečnější než jejich krysy v univerzitních posluchárnách, které poslušně čekají na zapískání svého krysaře za katedrou. Intelektuální autority multikulturalismu, altruismu a kolektivismu jsou těmi nejhoršími nepřáteli, jaké naše civilizace má. Jsou to nepřátelé přímo uvnitř našich hradeb, sebejistí a silní ve svých pozicích, protože vlastně nikdy nebyli konfrontováni s jakoukoliv racionální opozicí. A má-li naše kultura přežít jsou oni prvními nepřáteli, které musíme porazit - jejich vlastní zbraní.

Jak již bylo řečeno, jen málokdo dokáže i ve světle jasně viditelných projevů islámské kultury sledovat altruistickou etiku natolik principiálně, aby dobrovolně riskoval své vlastní zničení nebo zničení té hrstky lidí, na niž mu záleží. I když někdo pohrdá západní kulturou, a bude snad sledovat její soustavné ničení, není zpravidla tak principiální altruista, aby neměl vůbec žádné hodnoty - přinejmením zničení sebe samého nebo zničení svých blízkých se bude chtít nakonec vyhnout. A většina dalších, třebaže automaticky zastává nějaké prvky altruistické etiky, aniž by snad o jejich principech uvažovala a dokázala dohlédnout jejich konců, nebude chtít

obětovat své pohodlí, budoucnost svých dětí, svou bezpečnost. Na altruismu lze postavit jakoukoliv etatistickou politiku, obhájit jeho prostřednictvím jakékoliv zvýšení daní, zřízení dalších a dalších úřadů, konfiskace majetku, neustálý dohled - a lidé budou souhlasit, protože je přece správné obětovat se, a hlavně, bez ohledu na morální zdůvodnění etatistické politiky, nakonec je každá regulace a zvýšení moci státu stejně obhajováno nějakým praktickým prospěchem, třebaže je takový prospěch pouhou chimérou. Imigraci však žádným prospěchem obhájit nelze - je to pouze oběť.

Odpor vůči imigraci tak zdaleka není věcí neonacistů, fašistů nebo radikálů - ti tvoří jen malou, zanedbatelnou část těch, kteří s dnešní vlnou imigrace nesouhlasí. Protestů proti islámské imigraci v Itálii, Německu nebo třeba u nás se účastní běžní lidé, kteří pouze mají strach z toho, co je čeká, a snaha spojovat je s radikály a extremisty je jen průhlednou zastrašovací taktikou.

Stát má rázem obrovský problém. Každá jeho politika je postavena na etice sebeobětování, ale zároveň nelze lidem nabídnout pouze oběti - protože naprostá většina veřejnosti principiální altruisté nejsou; altruismus sice určuje jejich etiku, ale v praxi má určité meze. Politici tak na jednu stranu musejí uplatňovat praxi vytyčenou altruistickou etikou, na druhou stranu dobře vědí, že nemají v rukou žádný nástroj, jak takovou hroznou oběť lidem vnutit v přijatelné formě. Poprvé tak musejí jít v každém ohledu proti vůli těch, jejichž zájmy mají v popisu práce chránit. Jestliže by lidé začali být opravdu zoufalí, a od pokojných protestů by došlo na důraznější projevy odporu, nezbylo by politickým elitám než se vůči svým občanům dopouštět opravdu systematického násilí - vůči těm, kteří jsou nuceni je volit a platit. Co však naši politici opravdu udělají, nikdo neví - a nevědí to ani oni sami. Nakonec to však nezáleží ani tak na nich, jako spíše na široké veřejnosti.

Politika je vždy závislá na smýšlení lidí a na etice, jakou většina z nich přijímá. Mezi politikou a etikou je nerozdělitelné pouto. Vidí-li většina veřejnosti obětování jako morální, třebaže v principu nedostižný ideál, bude to mít praktické důsledky i pro politiku - a následkem toho pak žijeme nikoliv ve svobodné společnosti, ale v socialismu. Nějaký radikální posun v morálce, směrem k racionálnímu egoismu, je i při maximálním optimismu hudbou daleké budoucnosti. Základy této morální revoluce, které položila v polovině minulého století filozofka Ayn Randová, jsou stále ještě příliš křehké a vratké - nikoliv co do argumentační síly, ale spíše co do organizace a dosahu. Zatím se musíme smířit s tím, že směr praktické politiky bude

udávat altruistická etika a jakékoliv pokusy změnit to rovnou na politickém kolbišti budou přinášet maximálně dočasná a dílčí vítězství.

Protože je tedy směr naší politiky udáván altruistickou etikou, a tudíž bude vždy nabývat podoby více či méně nepřátelské svobodě jednotlivce, lze se oprávněně domnívat, že míra sobectví voličů sice bude stačit na to, aby se odmítli zcela obětovat islámskému barbarismu a zvolí si tedy takové politické zastoupení, které naší civilizaci nakonec před islámem zachrání, ale zároveň přinese nesvobodu v jiném směru, ve stejné či vyšší míře, než jakou zažíváme dnes. Od žádného z dnes nastupujících protiislámských hnutí, které se pokoušejí etablovat jako skutečná politická síla, nelze očekávat principiální obhajobu svobody jednotlivce, a ve jménu boje proti islámu se tedy můžeme dočkat větší nesvobody pod záminkou obrany našich západních hodnot - což je sám o sobě protimluv, protože nelze hájit západní hodnoty a přitom potlačovat svobodu. Politická strana, která by zároveň byla zásadně pro svobodu, a zároveň se dokázala kategoricky postavit proti islámu (nikoliv pouze proti islamismu) a morálně jej odsoudit, zde zatím není, zčásti i proto, že pojem svoboda je dnes spjatý spíše s libertariánským hnutím, které však nestojí na jakékoliv formě objektivní etiky a kvůli svému morálnímu relativismu není schopné, a vlastně ani ochotné, vůči islámu zaujmout morální stanovisko.

Libertariánský pohled na imigraci, postavený na totální svobodě smlouvy, tedy na právu jakéhokoliv člověka zaměstnat nebo nakupovat od kohokoliv, kdo se na území daného státu přistěhuje, má svůj platný smysl. V prostředí svobodného trhu by skutečně každý měl možnost uzavírat smlouvy s kýmkoliv, kdo je ochotný přistoupit na jeho podmínky. Podnikatelé by směli zvát do svých továren pracovníky z cizích zemí, cizinci by měli právo kupovat pozemky, pokud jim je někdo prodá, nebo zakládat podniky, najdou-li dostatečný odbyť pro svůj produkt. Imigrace by v takovém prostředí nebyla tématem pomoci, dobročinnosti a sebeobětování, ale vzájemné výhodnosti a prospěchu pro všechny zúčastněné strany.

Nelze však vstupovat ve smluvní vztahy s představiteli nepřátelské ideologie, s níž jsme v daný okamžik ve válečném stavu, protože takový obchodní vztah by znamenal bezprostřední ohrožení všech občanů okolo. A protože islám je nadnárodní a nadstátní organizací, která má své vlastní autority, ať už mocenské nebo intelektuální, a tyto autority zcela jednoznačně vystupují vůči Západu nepřátelsky, nelze než pokládat celou islámskou populaci de facto za populaci nepřátelského státu - přičemž tento stát je ve své podstatě virtuální a není omezen na území přesně vymezené nějakými čarami na mapě. Jak ukazuje například kauza dánských

karikatur, islámské autority jsou schopné velice rychle mobilizovat své poslušné ovečky, jež se dosud zdály být umírněnými a pokojnými. Umírněný islám ve skutečnosti neexistuje - co pokládáme za umírněný islám je ve své pravé podstatě pouze skrytý radikalismus. Ve světle dlouhotrvajícího nepřátelství islámských autorit vůči Západu, které trvá přinejmenším od roku 1979, je třeba pokládat jakoukoliv muslimskou komunitu na území západních zemí za jakési spící buňky, připravené kdykoliv se připojit ke svaté válce.

Vítězství západní kultury v této válce není něčím, co by sama Česká republika mohla jakkoliv ovlivnit. Dokud se radikálně nezmění především zahraniční politika USA, nezbyvá tak malé zemi, jakou je Česká republika, než pozice pasivního obránce. Americká politika se bohužel od neslavně proslulého únosu personálu americké ambasády v iránském Teheránu v roce 1979 omezuje pouze na diplomatické vyjednávání a podplácení islámských agresorů, a silou dokáže odpovědět pouze na tzv. islámský terorismus nebo trestat sekulární diktátorské režimy arabského světa (a pomáhat tak vlastně islamismu), zatímco vůči ideologickým i finančním zdrojům islámského totalitářství zaujímá stanovisko ustrašeného appeasementu. Amerika je stále ještě nejvýznamnějším a nejúspěšnějším příkladem západní kultury a jako taková je i logicky největším nepřítelem islámu. Měla by to být tedy právě Amerika, kdo má největší potenciál nebezpečí islámu zažehnat, podobně jako zvítězila nad nacismem nebo japonským totalitarismem. V žádném případě nemůžeme v blízké takové vítězství čekat od evropských zemí, které jsou buď samy o sobě příliš slabé co do rozlohy a počtu obyvatel, nebo se samy oslabily dlouhodobým působením multikulturalismu. A i kdyby se tyto země náhodou rozpomněly na svou kulturu a rozhodly by se jí bránit, budou mít nejprve spoustu práce samy se sebou.

Dokázal-li by Západ nad islámem zvítězit, znamenalo by to ukázat mu, že je skutečně ubohý a zoufale neživotaschopný, bez skutečného civilizačního potenciálu. Nositelé této barbarské ideologie by měli příležitost pochopit a uvědomit si, že dosavadní islámská hegemonie byla způsobena nikoliv jeho praktičností a morální silou, ale pouze dočasným nedostatkem vůle a sebevědomí na straně západní kultury. Podobně jako pro Němce nebo Japonce po 2. světové válce, mohlo by takové pokoření znamenat pro muslimský svět nový začátek.

Česká republika je zatím v pozici nezaujatého pozorovatele který se může alespoň poučit z chyb ostatních, uvědomit si nebezpečí islámské imigrace a rozhodně se proti ní postavit. Jestliže si to neuvědomuje nynější vláda, jejíž postoj vůči islámské imigraci je nejhorší zradou na svých občanech, tedy na těch, kteří ji vlastně platí, je

na voličích, aby si to uvědomili za ni - a při nejbližší příležitosti podle toho hlasovali ve volbách. A pokud možno neudělali chybu a ne zvolili si místo multikulturalismem ovlivněných sociálních demokratů a tragicky antiideového hnutí ANO pouze jiné latentní totalitáře.

Jak by měla vypadat politika našeho státu vůči islámu? Konkrétní opatření musí vzejít z bezpečnostních složek, z policie, armády a především z tajných služeb, jakmile k tomu dostanou od politiků zelenou. Vzkaz vůči institucím, které se mají starat o naši bezpečnost, může být jen následující: je vaší morální povinností chránit občany této země a její kulturu. Naší morální povinností coby voličů je zvolit takové politiky, kteří vám to dovolí.

Jestli by pak v praxi došlo na vyhoštění muslimských autorit, odstoupení od všech mezinárodních smluv o imigraci a uprchlictví, uzavření a hlídání hranic, postavení islámských organizací mimo zákon - to už je v principu jedno. Jisté je, že po dobu, co bude trvat islámem započatá válka vůči Západu, se naše kultura musí bránit - jinak bude zlikvidována. Obrana je však vysoce egoistickým činem. Proto v první řadě, abychom snad mohli někde v dálce spatřit naději na vítězství západní civilizace nad nejhorším barbarstvím, jaké nyní tato planeta nese, tedy musíme odmítnout všechny hlasatele altruismu, kteří nás nabádají, že obětování vlastních hodnot je tím nejvyšším mravním imperativem. V tu chvíli se beznadějně zhroutí i ideologie multikulturalismu - a imigrace přestane být pro naši kulturu synonymem nebezpečí.

Prameny:

Peikoff, Leonard: The History of Philosophy, Volumes I, II. Second Renaissance Books.

Schwartz, Peter: Multicultural Nihilism. In: Rand, Ayn: Return of the Primitive – The Anti-industrial Revolution. Plume, 1999

Pipes, Daniel: Nothing Abides: Perspectives on the Middle East and Islam. Transaction Publishers, 2015

Peikof, Leonard: The DIM Hypothesis. New American Library, 2012

Journo, Elan, Epstein, Alex, Brook, Yaron: Winning the Unwinnable War: America's Self-Crippled Response to Islamic Totalitarianism. Lexington Books, 2009